

Bohoslužby v Zábřehu 9.června 2014

Ef 4,3-6

Milé sestry, milí bratři, včera jsme si směli připomenout událost seslání svatého Ducha. Je to důležitý bod v následování Ježíše. Duch přichází jako obnovitel lidského nitra, obnovitel řádu Božího stvoření. U něj začíná něco skutečně velikého pro každý lidský život. Jakoby člověk mohl znovu začít dýchat, mohl se nadechnout čistého neškodného vzduchu, mohl se znovu narodit a začít život s čistým štítem. Urovnává se vztah mezi Bohem a člověkem, Ducha dává následovníkům Ježíšovým, aby našli sílu odolat různým pokušením, zkouškám, útokům, které se snaží vyrvat je z náruče Boží milosti. Co jsme v Kristu poznali a přijali, to z moci Ducha můžeme zachovávat a dál zvěstovat.

Dílo Ježíšovo se na prvním místě týká obnovy vztahu mezi Bohem a člověkem, to je nesporné. Avšak není to jediná oblast, kde nás Duch posiluje. Pád člověka se projevil nejen odcizením se Bohu, ale také odcizením se druhému člověku. Důsledek neposlušnosti Božího zákazu byl nejen ve vyhnání z ráje, ale také první vražda, pyšné stavění věže, určitý rozklad lidské společnosti. Hřích zasáhl lidské nitro, a tak vše, co z něj vychází, bylo poznamenáno touhou po vyniknutí vlastního já. Tato touha pak zabíjí lidské vztahy, protože člověk dává přednost sám sobě, neumí se pokořit a tak druhého bere jako konkurenci, ne jako toho, s kým má něco vytvářet.

Duch svatý byl dán, aby spojoval dohromady to, co se člověku jeví nespojitelné. O tom jsme slyšeli již včera. V Jeruzaléme bylo shromážděno mnoho lidí z různých konců, přesto rozuměli Patrovu kázání. Slovo evangelia najednou překrylo vše, co doposud rozdělovalo. Nebylo by myslitelné, aby se ty národy naučily tak rychle jazyk učedníků, stejně tak je nepředstavitelné, že by se cizí jazyk naučili tak rychle učedníci sami. Zkrátka bariéru neporozumění zde prolomil sám Bůh. Dal tím najevo, že neporozumění mezi lidmi různých kultur je možné překonat právě díky daru Ducha svatého. Je zřejmé, že se nemusí jednat jen o bariéry jazykové, či bariéry ve vnímání. Častokrát jsou dost velké rozdíly mezi námi navzájem. Máme mezi sebou bariéry, které budí dojem, že ani nejsme lidé jedné kultury, jednoho národa, dokonce obyvatelé jednoho města. Až tak devastující a rozdělovající dokáže být lidský hřích. Kdo jste četli od C.S.Lewise knížku Velký rozvod nebe a pekla, je to o autobusovém zájezdu z pekla do nebe, asi si vybavujete, jak to peklo bylo popisováno. Mezi lidmi se tvořili stále větší a větší vzdálenosti. Nikdo nechtěl mít blízko sousedy a tak město mělo prázdné ulice, protože každý chtěl být sám. Přesně toto je tedy účinek hříchu. Mezi sebou tvoříme bariéry, stáváme se cizími. A právě tento

účinek hříchu je možné překonat mocí Ducha svatého. Duch svatý tyto vzdálenosti mezi lidmi překlenuje. Společenství Božího lidu se tak stává pestrou směsicí různých kultur, jazyků, zvyklostí. Je tak pestré, jako je pestrý svět, který Bůh stvořil.

Docela zvláštní situace se musela stát v Efezu, městu, které bychom dnes označili za multikulturní. Tam docházelo ke střetu různých kultur. A to se ukazovalo i na členech místního sboru. To lidské v nás se stále snaží nějakým způsobem odlišit od ostatních. A tak hledá něco, o čem by se dalo říct, že je v tom lepší než ti druzí. Katastrofa nastane ve chvíli, kdy si to začnou myslet křesťané. Jedni se začnou považovat za lepší než druzí. Začnou se dělit, protože se jim zdá, že jejich názor je lepší, jejich pravda pravdivější. Přitom zapomínají na jeden detail, že pravda vždy soudí nás, a ne my ji. Není na nás, abychom rozlišili, co je pravdivější. Vždyť máme jen částečné poznání, proč tedy jednáme, jako bychom znali celek. Pavel to učedníkům v Efesu připomíná, když je nabádá, aby zachovali jednotu Ducha. Duch svatý není rozdělen, stejně jako není rozdělen Kristus. Každého jinak volá, jinak oslovuje, jeho vztah je osobní, není dán přes nějakou šablonu. Proto může soused vedle mě vidět Boží pravdu z jiného úhlu, používat jiná slova modliteb, a přesto je Bohem stejně milován a přijímán jako já.

Církev Kristova je rozdělena do mnoha skupin, církví, společenství. Je to těžké břímě, se kterým bychom se neměli smířovat. Jeden Kristus se dá nahlížet několika způsoby, to ano, ale dává jen jednoho Ducha, který v nás pracuje a ukazuje k němu. Ježíš je stále týž a proto by z našeho svědectví mělo znít stejné evangelium, měl by být patrný stejný Ježíš. Pestrost je něco, co má svůj řád, na to nezapomínejme. Je-li něco pestré, dává to dohromady jeden obraz, nikoliv několik nejasných mazanic. Proto je třeba umět rozlišit, co je větší, která dodává církvi pestrosti a co je větší, která ji už dělí, která rozděluje Ducha a mluví jakoby o zcela jiném Bohu. Myslím, že moudrostí Ducha se právě takovéto věci rozlišit dají. Dokáže to ale jen mysl a srdce, které se na to pokorně ptá svého Pána.

Jestliže Kristus je jeden a jeho Duch spojuje mnohé protiklady, proč se ti, kdo jej přijímají mezi sebou dělí? Možná to bude trochu hůře stravitelné, ale měli bychom si uvědomit, že rozdělení církve, tak jak ho zde dnes máme, není dílo Ducha svatého. Vzpomeňme si, jak se dohadovali mezi sebou ti, kdo zastávali obřízku a ti, kdo se drželi Pavlova slova milosti. Církev se ale tehdy nerozdělila, nýbrž prosila Ducha o moudrost a sešla se na koncilu. Takové jednání má ale jeden háček. Chci-li o něčem jednat, chci-li dávat prostor, ať Duch svatý vede naše jednání, musím být připraven na to, že neobhájím svůj postoj, ale zvítězí ten druhý. Patří právě k pokoře Kristova učedníka, že jiné rozhodnutí přijme a nebude jej zpochybňovat. To by přeci zpochybnil samotné dílo Ducha svatého. Potíž mnoha křesťanů je právě v tom, že nedokáží přijmout, že pravdu může Bůh zjevit i skrze někoho jiného a může být skutečně jiná, než naše.

Rozdělení církve je veliký hřích. A je o to vážnější, že teologické důvody jsou jen zástěrkou. Problém není teologie, není jiný názor na výklad různých textů Bible. Problém, je v člověku, v jeho touze po vlastnictví pravdy. Proto je na nás, abychom stále prosili Boha za milost, aby nám dal poznat, že pravda je nad námi, ne v našich rukou. Pravdu musíme stále hledat. Možná to zní alibisticky, ale není to žádná výmluva. Neustálé hledání pravdy nám připomíná, že jsme stále na cestě, stále jsme učedníky. Nejsme mistry tak jako náš Pán, ale stále se učíme a objevujeme tak něco nového. A protože se dá občas objevit i špatná cesta, je také potřeba mít pokoru a uznat svůj omyl. A to i přes to, že zrovna to naše řešení vypadá tak perfektně, tak pravdivě, že nic lepšího se vymyslet nedá. Kdysi jsem měl tu čest s jedním společenstvím, které mělo všechno perfektně promyšleno. Nedala se najít skulinka, jak ukázat, že jim to někde nahraje. Bylo to dokonalé dílo, až na to, že celé stálo na hodně samolibém výkladu Adamova hříchu. A to je právě ono. Jako jednotlivá společenství stavíme své domy, vypadají překrásně, ale je otázka, na čem stojí? Stojí na Kristu? Tedy na tom, který se pokořil a jako beránek beze cti byl veden na popravu? A nebo na člověku, který si řekl, hle jak krásné místo, zde postavíme věž do nebe a uděláme si jméno?

Je jen jeden Duch a nemáme právo ho dělit. Není moc správné falšovat jeho podpis pod naše vlastní dílo. Mysleme tedy na to, že jsme povoláni ke stejné naději jako mnoho jiných křesťanů jiných denominací. Máme mnohá obdarování, ale nikde není dar soudit a odsuzovat druhé. Je dar rozlišení duchů, to ano, ale když Ježíš u někoho takového zlého Ducha našel, co udělal? Proklel jej? Zabil? Ne, uzdravil. A totéž dělá jeho Duch i v nás. Nesoudí, ale uzdravuje. Vede nás, abychom dokázali být jedno i s těmi, kteří se nám zdají být jiní, jejichž názor se nám nelíbí. Pokud dělají chyby, modleme se za ně, aby si je uvědomili. A přitom mysleme i na sebe, zda chyba není spíš v nás, zda třeba my neděláme někde chybu. Být věrný pravdě ještě neznamená být zabeďněný a nemoci změnit svůj názor. Proto budme vděční, že Duch svatý pracuje i zde na tom, abychom Krista nedělili, abychom nepřinášeli další rozdělení, ale toužili být s ostatními jedno. Vždyť je jen jedna cesta ke spáse a tou je Ježíš Kristus. Ne naše pojetí, ne náš výklad jeho slov, ale on sám. Proto nechme teologické spory teologům. Budou-li moudří, určitě najdou cestu shody. My sami prosme Ducha, aby v nás překonával různé bloky a propasti nedůvěry vůči jiným křesťanům a učil nás společně s nimi hlásat Kristovu lásku, ukazovat k jeho milosti, a hledat jeho pravdu jako skálu, na které poroste jeho církev. I to je přeci dílo Ducha. Církev patří Kristu a ne nám. Jsme-li její součástí, je to důvod k radosti a nikoliv kádrování druhých, jestli se sem také hodí. Bůh nás přeci povolal, abychom stavěli na tomto světě jeho chrám, nikoliv své pomníčky obehnané vysokou zdí. Pozval nás, abychom jeho pravdu zvěštovali a ne se o ni dohadovali jak trhovci. S rozdělením a izolováním se navzájem má náš svět docela bohaté zkušenosti, v tom mu opravdu nemáme co nabídnout. Kde je ale stále volné pole a trh nenasycen, je oblast sblížení, boření rozdělovajících zdí, překonávání vzájemné nedůvěry a hlavně pokora před tím, že není důležité, co si myslím já ale co říká Bůh.

Pane Ježíši, zlomil jsi moc hříchu, který rozděluje naše společenství, trhá mezilidské vztahy. Dej, ať toto tvé vítězství je vidět na naší službě, když v druhých nevidíme konkurenci na náboženském trhu, ale spolupracovníky při díle tvé spásy.

Pondělí 9.června 2014

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Pondělí, 29 Zář 2014 09:02 -

Amen.